

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Capvt I. Varietas & excellentia Euangelicorum consiliorum, & generales
rationes eorum obseruationem inducentes

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

99
435
258
66
29
126
534
376
382
208
469
299

19
468
38
20
36
286
169
326
150
326
163
74
62
713
96
84
209
211
56

R. P.

L V D O V I C I D E
P O N T E , S O C I E T A T I S
I E S V T H E O L O G I ,

D E P E R F E C T I O N E C H R I S T I A N A I N S T A -
t i b u s C o n t i n e n t i a e & R e l i g i o n i s , & C o n s i l i o r u m E u a n g e l i -
c o r u m C u s t o d i a .

T R A C T A T V S P R I M V S ,

E T Q V A S I F V N D A M E N T V M P R A E C I P V O R V M
P E R F E C T I O N I S C O N S I L I O R V M O M N I B V S R E I -
p u b . C h r i s t i a n a e S t a t i b u s c o m m u n i u m .

C A P V T P R I M V M .

V A R I E T A S E T E X C E L L E N T I A E V A N G E L I C O -
r u m C o n s i l i o r u m , & g e n e r a l e s r a t i o n e s a d e o r u m o b s e r v a t i o -
n e m i n d u c e n t e s .

E R F E C T I O N I S C o n s i l i a , q u a e v o c a m u s
E u a n g e l i c a , s u n t o p e r a q u a e d a m v i r t u t i s e x c e l -
l e n t i o r i s , q u a e C h r i s t u s D . N . i n s a c r o s u o E u a n -
g e l i o d o c u i t , v t n o m e n i m p l e r e t , q u o d p r a e d i x i t
I s a i a s . c u m d i x i t : a & v o c a b i t u r n o m e n e i u s C o n s i l i a -
r i u s , & m a g n i c o n s i l i i A n g e l u s ; n u l l u s e n i m v n q u a m
M a g i s t e r f u i t , a u t e r i t , q u i e x c e l s i o r i s p e r f e c t i o -
n i s c o n s i l i a d o c e a t , a t q ; i p s e d o c u i t . Q u a e (S a n c t o
T h o m a s t e s t e) s u n t d u p l i c i a : q u a e d a m v a l d e h e r o i -
c a , q u a e a b i p s a r a d i c e e u e l l u n t m a x i m a c h a r i t a t i s & C h r i s t i a n a e p e r f e c t i o n i s
i m p e d i m e n t a , b c o n c u p i s c e n t i a m s c i l i c e t c a r n i s , c o n c u p i s c e n t i a m o c u l o r u m , &
s u p e r b i a m v i t a e ; h o c e s t , c u p i d i t a t e m s e n s u a l i u m v o l u p t a t u m , d i u i t i a r u m , a c l i -
b e r t a t i s & h o n o r i s s a e c u l i ; h a e e n i m i m p e d i m e n t a i u g u l a t u r a c e x t i n g u u n t u r ,
c a s t i t a t e p e r p e t u a , p a u p e r t a t e , a c r e t u r n o m n i u m r e n u n c i a t i o n e , & i n t e g r a

Definitio
consiliorum
Euangeli-
corum.
Matth. 5.
a Isaiæ 5. 6.
iuxta LXX:

1. 2. 91. 08.
4.
Divisio con-
sil. horum.
b 2. Ioan. 2.
16.

Tom. 3.

A

obedi-

Alia consilia omnibus Christianis communia.

Sunt consilia non præcepta.

c. Mat. 19. 16.

Luce. 18. 18.

Deferre omnia fundamentum est perfectio.

Serm. 61. de Temp.

d. Mat. 19.

12.

c. Mat. 3. 10.

obedientiâ, & subiectione, quæ Prælati præstatur: & hæc consilia magnum ex votis specialibus, variisque perfectionis legibus, quæ in religiosis Institutis præscribuntur, robur accipiunt. Alia sunt consilia etiam Evangelica, quæ omnibus Christianis, cuiuscumque sint status, possunt esse communia, eò quod partem aliquam trium prædictorum accipiant, qualis est castitas ad certum tempus; renuntiatio aliquarum rerum, ut Eleemolynæ fieri possint, & obedientia, quæ confessarijs, & Spiritus Patribus præstatur in ijs, quæ spectant ad animam. Eiusdem etiam generis sunt consilia semper ambulandi in præsentia Dei, eundem laudandi, gratiasque continuè in omni loco & tempore agendi; cresendi siue proficiendi semper in virtute. Multa item opera penitentia, mortificationis, liberalitatis, & misericordia, orationis vocalis, aut mentalis, frequentia Sacramentorum, & alia innumera in materia omnium virtutum, de quibus in duobus tomis, præcedentibus, & alijs etiam nostris libris est actum. Inter quæ præcipue eminent consilia, quæ Saluator noster in præclaro illo sermone, quem habuit in monte, proposuit. In quo aperiens Sanctissimum os suum ad legis præcepta declaranda, & specialibus Evangelij sui consilijs stabilienda, octo beatitudines, quæ fundamentum iecit, complectentes octo consilia excellentissima perfectioris, ex quibus reliqua oriuntur: quorum breuem hic summam colligemus, præcipua tantum adnotantes veluti fundamenta, ac præludia eorum statuum, qui peculiari obligatione eadem profitentur. Ne autem excellenti adeò perfectione, quæ illa continent, quispiam deturbeat, attendat: propterea consilia appellari, quod noluerit Seruator noster ad eorum observationem nos obstringere, ut ad cælum perueniamus; nec supplicij minas in ea non amplectentes adhibuisse, sed nostræ libertati ea reliquisse, ad eorum exercitationem nos exhortans ob sanctitatem, quam in se continent, & ob alios præstantes fines, paulò inferius indicandos: quemadmodum ipsemet Seruator expressè dixit e principi euidam adolescenti, interroganti, quid boni faciens, vitam æternam possideret: respondit enim: si vis ad vitam ingredi, serua te. andata. Et cum adolescenti diceret: omnia hæc custodius a iuuentute mea: quid adhuc mihi desit? adiecit ipse Dominus: si vis perfectus esse, vende, vende quæ habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in cælo, Et veni & sequere me. Quibus verbis aperte satis significat, consilium hoc, ac proinde reliqua huic similia, non esse ad vitam æternam consequendam necessaria; sed apriora tantum, ut eis seruatis perfectus quis euadat, & ampliorem in cælo thesaurum obtineat, ipsumque exactius sequatur. Ex quo S. Aug. deducit discrimen inter præceptum & consilium, de hoc enim idem Dominus dixit: qui potest capere, capiat; de illo autem: e omnis arbor, quæ non facit fructum boni, excidatur & in ignem mittatur. Quare qui consilium amplectetur, maiorem quidem gloriam obtinebit; qui autem præceptum fuerit transgressus, nihil

facit

facti poeniteat. grauiſſimam incurtet poenam. Quod S. Ambrosius amplius explicat dicens: praeceptum subditis imponi; consilium amicis dari. Vbi est praeceptum; esse legem; vbi autem consilium esse gratiam. Et legem detertere a culpa: obtinere gratiam; verò impellere virtutis amore, & promissione praemij. Et concludit, duplex ergo est forma mandati, vna praeceptiva, altera voluntaria. Prima obligat & obstringit, secunda tantum exhortatur. Vocatur autem etiam haec forma mandatum, eo quod consilium Euangelicum iudicium sit voluntatis ac desiderij ipsius Domini consulentis, vt quod ipse consilium fiat: & qui illud amplectitur, dicitur etiam obedire, eo quod perfectus obediens non solum exequitur, quod expressa, ac praecipiente voluntate Superior iubet; sed etiam quod insinuat aliquo iudicio, id sibi placitum, si fiat, quamuis nolit ad id praestandum obligare: ideoque quod nostra libertati id relinquat facit, vt maiori cum iucunditate id faciamus: Et, sicut idem S. Augustinus dixit: eo intelligantur esse gratiora, quod magis ostenduntur indebita, & minus obstringunt: quod enim quisque facit sponte sua, non coactè; eo faciendo magis delectatur, cumque non ex necessitate, sed ex amicitia & charitate id oritur, facilius est ac iucundius, eo quod amor delectationem in labore augeat.

§ I.

SED vt ad haec consilia amplectenda afficiamur, subiiciemus hic summam Stationum omnium & causarum, quae possint nos ad id permouere ac prouocare: eas autem reducemus ad tres ordines siue capita, quae scilicet delinuntur ex parte Dei D. N. & ex parte Christi nostri Seruatoris, ac denique ex nostra spiritali, temporalis, & aeterna utilitate.

PRIMUM, quod Deus sit talis, qualis est, inuitat nos, vt omnes vires nostras in eius obsequium intendamus, ita vt in eius gratiam quidquid nobis erit possibile faciamus: siquidem quidquid illud est, modicum & quasi nihil est reputandum, si cum eo conferatur, quod infinita eius bonitas promittetur, iuxta illud Ecclesiasticè: *glorificauit Dominum quantumcunque potuerit: superuolebit enim adhuc*: quia multo plura illi debentur. Et in praecipuo diligendi Deum dicitur: *diliges Dominum Deum tuum ex omnibus viribus tuis*, eo quod omnes illae exigunt ad eum diligendum, qui est amore infinito dignus. A quom igitur est, non existimare satis tibi esse, vt tantum praecipua obtineas: siquidem vires tuae plura praestare possunt & amplecti etiam consilia, quae ipse inspirat, & ad ea explenda gratiae suae auxilium non negabit, & sic amorem tuum erga eum ostende, dicens cum sponsa: *h omnia posuimus nona & vetera, dilecte mi, seruaui tibi: poma vetera fructusque antiqui celerantur illa opera ad quae lex naturalis sui: praeceptis, quae in lege antiqua scripta*

A 2

luit,

Lib. de Vi.
dicitur.
Dicitur
praeceptum
& consilium.

11

11

S. Tho. 2.2.
q. 214. a. 5.
ad 4.

Lib. de a.
dulter con.
iugij. c. 4.

I.

Magnitudo
bonitatis
111
Ecc. 43. 32
Lu. 10. 27.

h. Gen. 7.
ita Philo.
apud 2.
Del Rio.

Anima diligens Deum est velut hortus.

2.

Animo filii non serui nisi Deo seruiendum est.

i Luc. 17. 10

Qui sequitur consilia Dei est eius filius.

k Mat. 3. 48

3. Mulierudo Dei beneficiorum.

sunt, inclinatur: noua autem poma sunt opera, ad quae lex Euangelica recentibus suis praecipis & consilijs impellit. Qui autem Deum perfecte diligit, instat est horti multarum arborum, facultatum scilicet, ac virtutum animae, quae alia & alia opera proferunt: praefert tamen noua, quae apud illum maioris sunt aestimationis ac pretii. Et quoniam exiguum reperit amorem, antiqua tantum poma, utpote minus pretiosa, offerre: vult omnia tradere ut in omnibus ipse Deus glorificetur, cuius omnia illa potius sunt quam nostra.

Hinc secunda oritur ratio, eod quod magnus hic Dominus Deus ad imaginem & similitudinem suam nos condiderit: imaginem quidem tribuens cum ipsa natura; extollens vero nos ad praecellentem suam similitudinem ob adoptionem filiorum per suam gratiam. Idque totum cum in finem fecit, ut ipsi cum omnibus, quae nobis dedit, obsequium praestaremus: non spiritu seruorum, qui quasi coacti agunt; sed spiritu filiorum patri suo valde similibus, ingenue omnia agentium, quae ad ipsius obsequium spectant. Nam mancipiorum est proprium ea tantum facere, quae Domini imperant; eod quod timeant eorum iram & supplicia, nisi iussa exequantur: filij autem ulterius progrediuntur, & omnia ea faciunt, quae parenti suo, etiam non imperanti, grata esse intelligunt. Qui praecipia tantum, & mandata seruant, possunt, ac debent fateri, quod Saluator ipse suos discipulos monuit, dicens: *i cum feceritis omnia, quae praecipia sunt vobis, dicit: serui inuiles sumus: quod debimus facere fecimus.* At Virgo (ait S. Ambrosius) & qui omnibus, quae possidet, renunciat propter Christum, plus praestat, quam iubeatur: & hoc nomine iam non erit seruus inutilis; quamuis alio nomine omnes inuiles censeantur, eod quod suis operibus nullum Deo nostro emolumentum adferant, quibus ille non ditescit. Qui autem plura praestant, quam iubeantur, non sunt inuiles serui, sed filij dilectissimi dicendi, qui quidquid possunt in sui parentis obsequium faciunt: & hac ratione imaginem & similitudinem a Deo acceptam perficiunt, ut praecellentem illam ingenuitatem assequantur, ad quam vnigenitus filius nos est exhortatus, postquam multa perfectionis consilia proposuisset, dicens: *k estote perfecti, sicut Pater vester caelestis perfectus est.* Quali dixerit, intuemini caelestis vestri Patris perfectionem, tamquam vestrae perfectionis exemplar, qui etiam non teneatur alijs benefacere, vult tamen benefacere omnibus.

Ex hac ratione oritur tertia, eaque valde efficax: quoniam Pater hic caelestis semper fuit, & nunc est adeo liberalis erga nos, ut non solum ea bona nobis dederit, quae ad vitae nostrae conseruationem erant necessaria, sed innumera alia superaddiderit ad nostram recreationem, & indulgentiam, quo ad alimenta, vestes, aliaque sensuum delicias: hac ratione nos impellens, ut sege gratitudinis, contenti non simus, eorum executione, quae necessaria

sun,

sunt, ut in celum perueniamus; sed multa alia opera obsequij eius causa addamus, eo solo nomine, ut magis ipsi placeamus, dicentes cum Dauide: *Quid retribuam Domino pro omnibus que retribuit mihi? vota mea Domino reddam in conspectu omni populi eius, quasi dixerit, non solum quæ mihi præcepit exequar, sed et duas oblationes. & vota ei offeram, dans ei, quod à me ex obligatus, aut obstrictus mihi largitur. Et quemadmodum ipse Dominus hanc suam liberalitatem quotidie erga nos exhibet: ita æquum est, quotidie nos ea liberalitate respondere, quæ prolixa aded & munifica beneficia sunt digna: præcipue cum, quidquid ei offeramus, verè sit eius, & in que de manu eius accipimus (ut dixit Dauid) ei domus, maiusque ipse nobis confert beneficium cum acceptat, quod offerimus; quàm nostrum sit obsequium, cum aliquid ei damus. Et hoc ipsum extimulare nos meritò debet, ut in eius obsequium sintus effusiores. Hanc rationem cum prima coniunxit S. Basilius, dicens: meditationem amplitudinis Dei, eiusque beneficiorum memoriã, excitare in nobis ingens quoddam, vehemens, constans, & insatiabile desiderium ei placet. Quod si est insatiabile, non erit contentum, si tantum præcepta obseruet; sed, in eis expletis, adhuc esuriet ipsa, sitietque consilia.*

QVOD verò dicemus de præcelso illo Incarnationis beneficio, in quo omnes suæ potentie vires videtur intendisse, cum optimum, & aptissimum nostræ redemptionis medium, quod adhiberi poterat, elegit? *Sic, inquit, Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, non enim illum dedit ex debito, sed ex gratia & amore, suam in magnitudine huius doni charitatem ostendens. Et ipsemet filius homo factus, nõ latis sibi existimauit, quod ad nostram reparationem erat necessarium, ad eã siquidem vel vnica pretiosissimi eius sanguinis gutta suffecisset; sed voluit, (ut dixit Dauid) valde o copiosam apud se nostram esse redemptionem: fecit enim ac perpeßus est innumera alia, quibus amorem suum magis manifestans, obstringeret nos ad præstandum in eius obsequium plus, quàm ad nostram salutem tantum consequendam sufficeret.*

Et hinc est, quod quoniam Magistri excellentia, & exemplum valde impellit ad exequendum & præstandum, quod ipse dicit ac facit; voluerit ipsemet esse Magister huiusmodi consiliorum, & qui prius aperuit ora Prophetarum, ut res minores doceret; nunc *suam aperire, ut præstantiora ac sublimiora doceret, q̄ seruans vinum optimum charitatis & perfectionis Euangelicæ ad vltimum locum. Quam propterea (ait S. Augustinus) prædicauit super excelsum quendam montem: ut ex loci altitudine, Magistri, ipsiusque doctrinæ excellentiam indicaret. Et quoniam exemplum vehementius, quàm verba, mouet: voluit ipsemet cum summa perfectione ea*

1 Psal. 8.
Grati esse
debemus
Deo.

in 1. Paral.
29.14.

4.
in Ioan. 3.16
Maxima
dilectio Dei
ex incarnatione
apparet.

o Ps. 7.

5.
Exemplum
impellit.

p Matt. 5.2
q̄ Ioan. 1.10
Lib. 1. de
Serm. Dom
in Mont.

consilia seruare, quæ suis proponebat discipulis, seipsum constituens exemplar, quod illi imitarentur, quemadmodum in nocte vltimæ cenæ, post insignem illud opus, quo discipulorum pedes lauit, expressè ostendit, dicens: *et exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, & vos faciatis*, lauantes inuicem pedes cum humilitate, & charitate, ceteraque consilia mea amplectentes: hæc enim verba non referuntur ad hoc tantum opus; sed reliqua omnia complectuntur, quæ Dominus hic à die suæ in tugurio Bethlemico natiuitatis, ad vsque expirationem in cruce, eis præbuit; cuius vita fuit vere continuata quædam ac perfectissima præceptorum, omniumque Evangelicorum, consiliorum obseruatio, & cum homines ad se sequendum vocabat, cupiebat vt ipsum in omnium eorum obseruatione imitarentur. Et hunc spiritum Apostolis ac discipulis suis imperciuit: & nunc imperit continuè omnibus perfecti esse cupientibus.

Ioan. 13. 15

Imitari debemus Christum.

6. 4. Reg. 2. 9

Duplex Elias spiritus

Prov. 31. 21

recepta & consilia sunt quasi vestis aut pice.

Ephes. 4. 24

7.

Hoc ipsum duplex ille feruentis *Elias Spiritus* refert; quem, cum ipse in Cælum raperetur, concessit Eliseo, relicto ei pallio, quo se cooperiebat. Spiritus duplex est amor Dei & proximi; opera præcepti & consilii, quæ ab utroque; proueniunt: in quibus Elias præluxit; & per eum discipulus eius Eliseus: uterque enim consilio Castitatis, Paupertatis, Penitentia; reliquæ animarum custodiuit. Multo tamen amplius duplex hic Spiritus in ipso Christo D. N. toto vitæ eius decursu enituit, & cum ad cælos ascendisset, eundem suis discipulis est largitus, cum spiritu Sancto eos repleuit: cuius plenitudo utrumque horum operum genus complectitur cum perfecta Dei & proximi dilectione. In cuius pignus pallium suum, protectionem sibi licet suam & auxilium nobis hic reliquit, quo illū imitemur, induens nos propria sua veste, imitatione scilicet præclaræ vitæ in vtrisque; hisce operibus. Ac propterea de muliere forti, quæ Ecclesiam significat dicitur: *non timebit domus sua a frigoribus nivis, omnes enim domestici eius vestiti sunt duplicibus*. Nec mirū si frigus & glacies valde premar eor, qui veste simplici induuntur: hæc enim, etsi decenter quidem corpus operiat, foueatq; non nihil, non tamen ita si frigus repellit, atq; duplex: & qui intra ipsam Ecclesiam satis sibi esse existimaret, quod præcepta custodiret: seruaret is quidem calorem charitatis; sed pateretur interim læpè frigora, ac tepiditate: Datis siquidem magna tepiditas est, quod simplici tantum illa veste velit esse contentus, cum possit illam consiliorū custodiā duplicare, quæ charitatis ipsius feruorē fouens, ab illa tepiditatis malacia tueretur, & à capite ad pedes ipsomet Christo perfectaque eius perfectione cooperiret, iuxta illud Apostoli: *in manu nouam hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitia & sanctitate veritatis*.

SED multò excellior præstantiorque redditur gloriosa hæc, in v-

trique

risque operibus imitatio, ex stupendis præmijs, quæ CHRISTVS ipse D. N. ea exercentibus promisit, quemadmodum præclare ostendit in Parabola illa Samaritani, qui faciens iter, venit secus miserum illum hominem, qui inciderat in latrones, qui illum despoliauerant, & plagis impositis abierant semivivo relicto, ipse vero Samaritanus videns eum, misericordia motus est, & appropians alligauit vulnera eius, infundens oleum & vinum, & imponens illum in iumentum suum duxit in stabulum, & curam eius egit, & altera die protulit duos denarios, & dedit stabulario, & ait: curam illius habe: & quodcumque supererogaueris, ego cum rediero reddam tibi. Satis hic apparet, pium hunc Samaritanum pro vulnerato illo multo plura præstitisse, quam facere tenebatur; suoque exemplo stabularium inuitasse, suaque promissione exstimulasse, vt & ille multo plus faceret, quam ipse præcepisset. Quamobrem iure optimo Sancti Patres, Samaritanum hunc quod nomen Custodem significat iudicare ac referre aiunt CHRISTVM Dominum Nostrum, omnium hominum custodem; qui eos videns in hoc mundo despoliatos, & semiuiuos, misericordia motus, è caelo descendens appropinquauit nobis per sanctissimam suam incarnationem vniens naturam nostram humanam diuinæ suæ personæ: & quam in mortalem hanc vitam duxit, aliud non fecit, quam saluari doctrina sua peccatoribus mederi; nunc luauis beneuoleque doctrinæ oleo; nunc vino reprehensionis & correctionis asperioris, alligando & reprimendo fluxum vitiorum; imponens humeris sanctissimæ suæ humanitatis onus omnium peccatorum, vt pœnam, quam suis ipsi peccatis erant promeriti, ipse lueret ac persolueret; Et pro omnibus (vt ait S. Iohannes) moriens, & vt filios DEI, qui erant dispersi, congregaret in unum: in Ecclesiam scilicet Catholicam, quæ domus & hospitium est Dei, ad homines excipiendos & continendos. Et cum res hæc toto vitæ suæ tempore fuisset illi curæ vique ad ipsam mortem, altero die, hoc est post suam resurrectionem, protulit duos donarios, duo, scilicet, (vt S. Augustinus ait) præcepta charitatis, duasque promissiones præsentis ac futuræ vitæ: quos denarios ihs tradidit, quos loco sui in mundo relinquebat eos obligans & obstringens ad custodiam horum præceptorum erga DEVM & proximos: simul tamen monuit: si aliquid spontè adijcerent, exercentes opera, quæ tantum essent consilij, qualia multa ipse fecerat, se illis, cum ad iudicandum veniret, redditurum; præmiumque adeo fore copiosum, vt omnem suam operam laboremque impensum benè collocatum existimarent. Qui enim adeo fuit in ipsum ægrotantem liberalis? quomodo non erit talis erga ipsum infirmatum, qui præterea, quæ sibi essent iniuncta, nouas curas ac labores ob ipsius iniungentis amorem ad-

præmia manent imitatoris Christi.
x LUC. 10. 3

Christus varius Samaritanus est.

y Ioh. 11. 51.

Lib. 2. 97.
Euangelicorum cap. 9.

hibuif

h. buisset; & date (inquit) & dabitur vobis: mensuram bonam & confortam, & cogitatum, & superfluentem dabunt in sinum vestrum. Eadem quippe mensura, qua mensi fueritis, remeietur vobis. Si mensura vestra erit parua, ed quod contenti sitis custodia præceptorum, eadem ratione vobis remeietur: si autem vestra mensura aded erit plena, vt superfluat, ed quod, etiam consilia sequamini, dabitur vobis copiosissima, & iuperfluens gloriæ mensura. Laxa itaq; tuorum operum mensuram: & laxabit Deus mensuram suorum præmiorum a Non lit (ait Ecclesiasticus) porrecta manus tua ad accipiendum, & ad dandum collecta: si enim tu manum comprimis, ne Deo tradas, quod ipse consulit, cõtrahet ille suam, in reddendo præmio, quod tibi offeredat: quod si manum tuam extenderis, vt, vltra ea, quæ tibi præcipit, ei offeras; aperiet & ille suam, vt æternâ suâ valdeq; copiosè benedictone te repleat.

8.

NE autem existimes, mensuram hanc mercedis & præmij totam differri in vitam futuram, etiam venit dulcissimus hic Samaritanus ad visitandos eos, qui duos denarios ab ipso acceperant, quos si videat ad sequenda ipsius consilia excitatos, etiam hic, paratâ, vt dicitur, pecuniâ, copiosa largitur præmia, reddens eis centuplum. Id quod expressè ac prolixè se facturum protestatur, ac promittit, vt & ijs quæ dicenda sunt, apparet, cum agemus de consilijs Castitatis, Paupertatis, ac Religionis. Vt enim S. Hieronymus ait, maioris est mercedis, quod non cogitur & offertur: maior, inquam, merces debetur offerenti quod non iubetur offerre; ed quod in ipsa oblatione maiorem ostendat erga eum, cui illud offert, amorem ac dilectionem. Quamobrem cum CHRISTVS D. N. actus illos octo, gradusque perfectionis prædicauit, in quibus multa continentur ex solo consilio præclarissima eis coniunxit præmia; compellans primum beatos eos, qui ea consilia amplecterentur; & specialia singulis assignans præmia: quæ (vt S. Ambrosius ait) plenè reddentur in gloria; & (vt ait S. Augustinus) etiam dantur in hac vita, vt homines ad perseuerandum animentur, & ad progrediendum in exercendis operibus, per quæ illa obtinentur. Gratias tibi ago, liberalissime redemptor, ob admiranda, & præclarissima consilia nobis data: vt occasionem & opportunitatem habeam plurima lucrandi, & nihil amittendi: cum liceat illa absque punitione omittere; quæ tamen si puæstem, ingentia obtineam præmia.

Multa præmia manent multa facientibus.

a Eccl. 4. 36.

In vita dat Deus quos præmia.

Epist. 2. ad Eustochium.

Matth. 5.

Lib. 5. in Luc. c. 6.
Lib. 3. de Serm. Dom. in Monte.
S. Tho. 1. 2. q. 4. 2.